

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci **žalobce: J.W., nar. dne „X“, bytem „X“, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2016, č.j. KrÚ 35308/2016/ODSH/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 2.3.2016, č.j. OSA/P-7473/15-D/41, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále

jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a to konkrétně tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky XY, jednal v rozporu s ust. § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 6.1.2015, v době před 10: 21 hodin zaparkoval v ulici Smilova, poblíž čp. 430 v Pardubicích, nezjištěný řidič uvedené vozidlo v rozporu s dopravní značkou č. IP 25a (zóna s dopravním omezením, zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného parkovacího poplatku), čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou o přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podanou podle části třetí, hlavy II., dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobní body:

Žalobce namítá, že před zahájením řízení o správním deliktu s žalobcem byla žalobci doručena výzva k úhradě určené částky, přičemž žalobce byl v této výzvě poučen, aby uvedl totožnost řidiče vozidla. To žalobce na základě této výzvy učinil prostřednictvím svého zástupce. Správní orgán však zastavil řízení o přestupku vedené s oznámeným řidičem, aniž by se skutečně pokusil prokázat, zda se oznámený řidič přestupku dopustil či nikoliv. Žalobce namítá, že řízení bylo pouze formální, správní orgán se nepokusil opatřit žádné důkazy, které by svědčily o vině či nevině oznámeného řidiče. Žalobce má za to, že správní orgán ho měl předvolat k ústnímu jednání v řízení, ve kterém byl přestupek oznámeného řidiče projednáván, a to jako provozovatele vozidla k podání svědecké výpovědi, neboť žalobce znal okolnosti zapůjčení vozidla oznámenému řidiči.

Dále žalobce namítá, že oznámenému řidiči byl ustanoven opatrovník, a to zaměstnanec žalovaného, tedy zaměstnanec nadřízeného správního orgánu, což žalobce považuje za důkaz o tom, že řízení o přestupku bylo vedeno pouze „naoko“, tedy proto, aby proběhlo a aby se následně mohlo vést řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce trvá na tom, že v daném řízení o přestupku se přestupek nepodařilo prokázat oznámenému řidiči z toho důvodu, že správní orgán neprovedl veškeré úkony, ke kterým byl podle zákona povinen.

Dále žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl ústní jednání, kde by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, což považuje za postup v rozporu s článkem 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tvrdí, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce se dovolává obdobného postavení jako má obviněný z trestného činu a dovozuje, že je třeba použít analogii trestního řádu (ust. § 2 odst. 1), jakož i analogii zákona o přestupcích (ust.

§ 74 odst. 1), tedy konat ústní jednání v řízení vedeném o správním deliktu provozovatele vozidla. Ve věci je tedy nutné aplikovat ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.4.2015, č.j. 15A 14/2015-35, podle kterého: „*Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost i pro řízení o správních deliktech.*“ Dále žalobce odkázal na obdobný názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21.4.2015, č.j. 30A 56/2014-35. Žalobce rovněž zdůraznil rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7.1.2016, č.j. 9As 139/2015-30, podle kterého je údajně správní orgán povinen konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce tvrdí, že i pokud by jeho argumentace o nutnosti provést ústní jednání neobstála, byl správní orgán v dané věci povinen provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení, neboť rozhodnutí musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 správního řádu). Jestliže bylo rozhodnutí opřeno o důkazy provedené bez přítomnosti účastníka řízení, tedy žalobce, má žalobce zato, že byl zkrácen na svých právech, a to konkrétně na právu na spravedlivé řízení. Jestliže bylo dokazování prováděno v nepřítomnosti žalobce, byla porušena zásada bezprostřednosti. Žalobce měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K uvedenému odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni, č.j. 57A 51/2014-34 ze dne 20.7.2015, v němž krajský soud uvedl: „*Soud má za to, že porušení zásady bezprostřednosti je procesní vadou takové intenzity, jako např. porušení práva na ústní projednání ve věcech, v nichž to stanoví zákon (např. § 74 zákona o přestupcích), tedy že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 65 s.ř.s.). Lze je odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobce (při jednání nebo tzv. mimo jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu).*“ Dále v tomto rozsudku krajský soud uvedl, že: „*Nelze akceptovat ani výklad správního orgánu, podle něhož lze dokazování nahradit v řízení výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.*“ Žalobce zdůraznil, že v dané věci nebyl poučen o možnosti účastnit se dokazování.

Dále žalobce uplatnil námitky proti samotnému spáchání přestupku. Zejména namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a a musel tak mít koupen parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z předání věci s tím, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek, k čemuž odkázal žalobce na rozsudek NSS sp.zn. 1As 96/2008 ze dne 22.1.2009, podle kterého: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoliv záznam sám.*“ Dle žalobce se přitom materiálně jedná o tytéž dokumenty, pokud se hovoří o úředním záznamu a o předání věci. Pokud jde o prokazatelnost fotografií z údajného místa spáchání, pak dle žalobce je z fotografie zřejmé pouze to, že vozidlo žalobce, stejně jako další vozidla, parkuje na nějakém parkovišti. Žalobce trvá na tom, že není zřejmé, že se jedná o placené parkoviště v ulici Smilova. Na fotografiích není zachycena dopravní značka IP 25a, která by ukládala povinnost zakoupit si parkovací lístek. Dle žalobce

není na fotografii vidět ani čelní sklo vozidla žalobce. Nelze tedy tvrdit, že parkovací lístek zakoupen nebyl. Žalobce připouští, že na jedné fotografii je sice záběr čelního skla, avšak tato fotografie je nekvalitní. Dále žalobce uplatnil tvrzení, že v uvedeném místě je parkování v určité hodiny povoleno bez parkovacího lístku, přičemž na fotografii absentuje datum a čas pořízení a nelze mít za to, že fotografie byly pořízeny 6.1.2015, v době před 10:21 hodin. Dle žalobce mohly být fotografie pořízeny v neděli 4.1.2015, v jakémkoliv čase, kdy nebylo zde parkování zpoplatněno. Dále žalobce uvedl, že řidič sám uvádí, že na daném parkovišti ve všední den vůbec neparkoval. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25.2.2016, č.j. 30A 80/2015-43, v němž krajský soud vyslovil názor, že nelze ke stanovení viny využít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání obviněné osoby. Žalobce předání přestupku a uvedené fotografie považuje za nedostatečný podklad pro zahájení řízení o přestupku a následně o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je promlčen, neboť správní řád ani zákon o provozu na pozemních komunikacích nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu podle § 125f citovaného zákona. Žalobce tvrdí, že jestliže došlo k uplynutí jednoleté lhůty přestupku a správní delikt musí vykazovat známky přestupku, pak správní delikt nelze po uplynutí jednoho roku již projednat. Žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů, obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy pod č.j. 8/2013-160/OSP/5: „*Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení. (in dubio mitius)*“ Žalobce namítá rozpor s principem právní jistoty, jestliže žalovaný správní orgán postupoval v rozporu s uvedenou metodikou ministerstva dopravy, nadřízeného správního orgánu.

Žalobce dále namítá protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a především povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, která zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla. Dle žalobce se jedná o nesplnitelné chování. Žalobce se dovolává analogie s držitelem zbraně, kdy by tento měl odpovědnost za svěřením zbraně pouze osobě, která má příslušné oprávnění, přičemž by odpovídal za spáchání jejího přestupku jako držitel zbraně ze správního deliktu. Dle žalobce tak uzákoněním ust. § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích bylo zasaženo do práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, neboť toto ustanovení svými negativními důsledky pro provozovatele vozidla přesahuje klady, představované hájením veřejného zájmu na odhalování přestupků.

S ohledem na uvedené žalobní námítky navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém zhodnocení věci a na právním názoru, který prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Z oznámení Městské policie Pardubice o podezření ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ze dne 27.4.2015 je zřejmé, že se jedná o přestupek ve věci řidiče předmětného vozidla ze dne 6.1.2015, kterého se měl řidič dopustit v 10:21 hod. na místě ul. Smilova, Pardubice. Podle fotodokumentace založené ve správním spise se dle registrační značky vozidla jedná o vozidlo žalobce uvedené shora (RZ XY), tedy je zřejmá identifikace zaparkovaného vozidla. Na fotografii není zachycena dopravní značka IP 25a. Ve správním spise je založena výzva podle § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích ze dne 15. 6. 2015, která byla žalobci doručena, což je prokázáno doručenkou založenou ve správním spise. Podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 15.7.2015 sdělil žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEEt Control, s.r.o., jméno osoby údajného řidiče (L.Y., nar. „X“). Dne 26.11.2015 bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku proti uvedené osobě podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť se skutek nepodařilo uvedené osobě prokázat.

Podáním ze dne 7.1.2016 bylo žalobci sděleno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a byl současně vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to přímo s určením úředních hodin a dále s tím, že po telefonické dohodě je možno sjednat jiný čas. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 10.2.2016, od 9 do 9:30 hodin.

Dne 2.3.2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak již popsáno shora, přičemž podle odůvodnění správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že spáchaný přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy, přičemž z registru vozidel vyplynulo, že provozovatelem vozidla je žalobce, což žalobce nespornuje. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a odvoláním naříkané rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že k tomu, aby bylo nařízeno ve věci ústní jednání, nebyly splněny podmínky ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neboť to nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení, neboť ve věci byly provedeny důkazy výlučně listinami. Žalobce byl přitom o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání řádně vyrozuměn.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž ve věci bylo provedeno k žádosti žalobce ústní jednání. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na to odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sbírky NSS, či rozsudky NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní

argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

Tedy krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí ve vztahu k vydanému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a svoji právní argumentace shrnuje následovně:

Nejprve se krajský soud zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 16.11.2014, č.j. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost přestupce za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích „*je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3As 7/2014-21). „*Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě*

podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, čj. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS).

Tedy je zřejmé, že v dané věci, kdy se správní orgán prvního stupně pokusil neúspěšně doručit osobě, která byla obecným zmocněncem žalobce, a to společností FLEET Control, s.r.o., označena jako údajný řidič. Správní orgán prvního stupně přitom doručoval prostřednictvím držitele poštovní licence na dvě adresy (adresa uvedená žalobcem jako provozovatelem vozidla a adresa dle obchodního rejstříku). Avšak s ohledem na to, že se nejednalo o adresy uvedené v informačním systému evidence obyvatel (§ 20 odst. 1 správního řádu), nebylo možno uplatnit fikci doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. To, že se oznámenému údajnému řidiči nepodařilo účinně doručit v souladu se správním řádem, žalobce nespороval. Žalobce tvrdil, že se jednalo o řízení o přestupku pouze „naoko“, neboť byl opatrovníkem ustanoven pracovník nadřízeného správního orgánu. Správní orgán prvního stupně však ustanovení opatrovníka řádně zdůvodnil (usnesení ze dne 26.10.2015) a při neznalosti osob blízkých oznámeného údajného řidiče ustanovil osobu, u níž byl předpoklad znalosti správního řízení, a tudíž řádného hájení procesních práv zastoupené osoby. O tom, že se nejednalo pouze o formální řízení o přestupku, svědčí ta okolnost, že správní orgán prvního stupně iniciativně vyhledal další adresu pro doručování údajnému řidiči, avšak ani přes tuto jeho snahu k účinnému doručení předvolání k podání vysvětlení nedošlo, jak již uvedeno. Námitka žalobce o formálnosti vedení řízení o přestupku je proto nedůvodná. Naopak měl-li žalobce bližší znalosti o osobě, která vozidlo v rozhodné době spáchání přestupku řídila, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil. To však žalobce neučinil. Při ústním jednání o přestupku ustanovený opatrovník osoby údajného řidiče uvedl, že není prokázáno, že by se přestupku dopustil právě tento oznámený řidič, byť by mu vozidlo bylo svěřeno, neboť mohlo být svěřeno i jiným osobám. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26.11.2015 tak bylo řízení o přestupku proti osobě oznámeného řidiče (Y.L. nar. „X“) podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Krajský soud podotýká, že tímto rozhodnutím bylo zastaveno společné řízení o celkem čtyřech skutcích, kdy různí provozovatelé označili uvedenou osobu jako osobu údajného řidiče. Rovněž z vlastní rozhodovací činnosti krajského soudu se podává, že uvedená osoba je opakovaně uváděna jako údajný řidič vozidla v době spáchání přestupku ve věcech těch provozovatelů vozidla,

kteří zastupuje jako obecný zmocněnec společnost FLEET Control, s.r.o. (např. věc vedená u nadepsaného krajského soudu pod sp.zn. 52A 23/2016).

V daném případě tak uvedená podmínka zahájení správního řízení o správním deliktu splněna nepochybně byla, neboť správní orgán výzvou ze dne 15.6.2015 v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla a následně na základě jeho sdělení zahájil a vedl řízení o přestupku. Tedy v souladu s ust. § 125f odst. 4 písm. b) zák. o provozu na pozemních komunikacích, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Tedy byly splněny předpoklady uvedeného zákonného ustanovení (§ 125f odst. 4 cit. zákona) pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. K tomu lze uvést, že jestliže žalobce disponoval dalšími informacemi o osobě oznámeného řidiče, pak tyto měl k výzvě uvést, případně doložit, v duchu zásady „*ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur*“ - „*neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí*“; tím spíše, že se jednalo o řidiče motorového vozidla, žalobce mohl a měl ve svém postavení znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o provozu na pozemních komunikacích).

Pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je klíčovou otázkou, zda se žalobce dopustil správního deliktu založeného na objektivní odpovědnosti, či nikoliv. V řízení o správním deliktu se přitom žalobce mohl zbavit své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla pouze, pokud by prokázal, že mu jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Takové liberační důvody však žalobce neuplatnil. Nelze přitom připustit obcházení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Tedy námitka, která směřovala proti důvodnosti zahájení a důvodnosti vedení správního řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nemůže obstát.

Pokud jde o námitku absence ústního jednání ve věci správního deliktu, které je nutno považovat za trestní obvinění, pak uvádí krajský soud následující argumentaci. Podle § 49 odst. 1 správního řádu, správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. V ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je stanovena povinnost nařídít v prvním stupni řízení ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19; na okraj je možno poznamenat, že § 80 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, již s obligatorním ústním jednáním v řízení o přestupcích nepočítá). Naproti tomu v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53). Tento právní názor prezentuje senát 52A Krajského soudu v Hradci Králové setrvale (z poslední doby srov. rozsudek ze dne 18. 11. 2015, č. j. 52A 22/2015 – 53, na jehož vyčerpávající odůvodnění krajský soud tímto odkazuje) a jeho správnost byla potvrzena i NSS (srov. např. bod 23 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). Právní názor osmého senátu NSS nebyl dosud zákonem předvídaným způsobem (§ 17 s. ř. s.) překonán. Opačné názory, na něž

žalobce poukazoval, senát 52A nadepsaného krajského soudu neakceptuje a od své ustálené rozhodovací praxe se nehodlá ani v tomto případě odchýlit. Právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, nebyl zpochybněn ani v žalobcem zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Pouze pro úplnost krajský soud připomíná, že soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Žalobci proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Lze též poukázat na to, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolec proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě. Ostatně pokud by krajský soud akceptoval tezi žalobce, že v řízení o správním deliktu (obvinění trestní povahy) je vždy (bezvýjimečně) nutné nařídit ústní jednání, nebylo by zřejmě možno využít ani institutu zkrácených (rozkazních /příkazních/) řízení, ačkoliv v řízeních o obviněních trestní povahy (ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se tento institut běžně užívá (srov. § 314e až 314g trestního řádu, § 150 správního řádu, § 87 zákona o přestupcích). Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce.

Deliktní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise (oznámení podezření o přestupku, fotodokumentace) a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání.¹ Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen, jak vyplývá rovněž ze záznamu o provedení důkazu ve správním spise (žalobci bylo vyrozumění o provedení dokazování doručeno dne 11.1.2016 a zmocněnci žalobce dne 12.1.2016). Zmocněnec i žalobce byli vyrozuměni o datu a času provedení dokazování mimo ústní jednání (10.2.2016 v 9:00 hodin), tedy žalobce měl otevřenou možnost účastnit se provedení dokazování. Pokud měl o takové možnosti svojí účasti pochybnosti, mohl na správní orgán prvního stupně učinit v tomto ohledu dotaz, ten však neučinil. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva

¹ Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 536 – 537, či rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013 – 53).

nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci. Žalobce tak nebyl krácen na svých právech, nebylo ani nutno žalobce informovat o tom, že správní orgán bude provádět důkazy listinami založenými ve správním spise, byť toto správní orgán prvního stupně právě uvedeným vyrozuměním ze dne 7.1.2016 učinil. Právo účastníka řízení seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí je totiž dostatečně zaručeno v ust. § 38 odst. 1 či § 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26²). Naopak procesní postup, kterého se žalobce dovolává, by paralyzoval chod veřejné správy (ve všech řízeních, v nichž se jednání nenařizuje, neboť se vychází pouze z listin založených ve správním spise, by totiž stejně v důsledku žalobcem prosazované interpretace § 51 odst. 2 správního řádu došlo k jakémusi „kvazijednání“ a smysl § 49 odst. 1 správního řádu by se zcela vytratil), přičemž interpretaci právních předpisů vedoucí k takovým absurdním důsledkům je třeba (*per reductione ad absurdum*) odmítnout. Postup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výsledku svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které - ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu - nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná situace je u důkazu listinou (námitky může účastník řízení vznést kdykoliv v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu). Proto např. může i v civilním řízení odvolací soud, aniž důkaz listinou provedl při odvolacím jednání, tento důkaz jinak hodnotit a dojít tak i k jiným skutkovým závěrům než soud prvního stupně (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. 25 Cdo 626/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod číslem C 997, a rozsudky ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 28 Cdo 2401/2008, ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. 32 Cdo 1669/2012, ze dne 25. 1. 2012, sp. zn. 25 Cdo 5157/2009, ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3539/2012, ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 32 Cdo 4406/2011, a ze dne 24. 9. 2013, sp. zn. 33 Cdo 3787/2011, a důvody rozsudku ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 32 Cdo 2368/2013, uveřejněného pod číslem 72/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 32 Cdo 1102/2013).

Ostatně i poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu se shodl na tom (viz závěr č. 115 ze dne 8. 6. 2012, dostupný na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>), že při dokazování prostřednictvím písemných

² Rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014 – 26: „Smyslem ustanovení § 51 odst. 2 věta první správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem a v návaznosti na to se detailně vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděn audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek jediného účastníka řízení, není vadou řízení, pokud nebyl tento účastník informován o provedení důkazu mimo ústní jednání. Bylo by naprosto bezúčelné, aby stěžovatel musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá promítnout audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek samotného žalobce, a tak jím provést důkaz. Uvedené platí tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedení důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtěluje správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V této souvislosti je rovněž vhodné uvést, že v těchto případech platí také zásada písemnosti stanovená § 15 odst. 1 správního řádu, na kterou navazuje § 17 správního řádu, který upravuje obsah správního spisu. Podle § 17 odst. 1 věta druhá správního řádu přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. S obsahem audiovizuálního záznamu se tedy žalobce mohl seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu, § 51 odst. 2 správního řádu se neuplatní (pouze pokud by správní orgán přistoupil k získání podkladů jakožto pramenů důkazů jiným způsobem, např. přizváním pracovníka jiného orgánu ke sdělení určitých skutečností významných k objasnění stavu věci, měl by se i zde uplatnit § 51 odst. 2 správního řádu a účastník řízení by měl být o úkonu vyrozuměn). Při vědomí rozdílů mezi soudním řízením správním a správním řízením krajský soud pro úplnost dodává, že ani v řízení před správním soudem se dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, NSS uvedl: „*Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).*“

Nad rámec nutného odůvodnění, zejména když krajský soud opakuje, že v dané věci byl žalobce nad rámec povinností správního orgánu prvního stupně řádně vyrozuměn o provádění dokazování, je možno dodat i to, že absence ústního jednání není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného rozhodnutí ani v přestupkovém řízení. NSS se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, v jehož odůvodnění konstatoval, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí. Totéž platí i pro případné porušení § 51 odst. 2 správního řádu.

Dále se krajský soud vyjadřuje k námitce směřující do prokázání skutkového stavu přestupku. Žalobce předně napadá úřední záznam jako důkaz, přičemž selektivně uvádí rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, čj. 1As 96/2008-115, z něžž dovozuje nemožnost použití úředního záznamu jako důkazu. Dle krajského soudu však z uvedeného rozsudku vyplývá, že úřední záznam lze použít jako důkazní prostředek, avšak dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (srov. i rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, čj. 4As 63/2015-52). Úřední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací. Z provedených důkazů přitom přestupkové jednání neznámého přestupce podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, tedy bylo prokázáno příslušnou fotodokumentací a oznámením Městské policie Pardubice. Úvahy žalobce o zpochybnění skutkového stavu považuje krajský soud za nedůvodné a účelové, zejména snahu žalobce tvrdit, že přestupce neparkoval na daném místě v daném čase, nýbrž že fotografie mohly být pořízeny v neděli dne 4.1.2015 v jakémkoliv čase, kdy nebylo zde parkování zpoplatněno, tedy že se jednalo o povolené parkování.

To, zda vozidlo parkovalo na místě spáchání přestupku i v jiný den a čas, je zcela irelevantní, spáchání přestupku neznámým přestupcem, a to parkování bez úhrady parkovacího lístku, bylo jednoznačně prokázáno ve vztahu k místu a času, jak popsáno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. To, že se jednalo o den 6.1.2015, vyplývá z oznámení podezření ze spáchání přestupku zpracovaného Městskou policií Pardubice. Ve správním spise je přitom založena fotografie zaparkovaného vozidla se zřetelnou registrační značkou a dále fotografie čelního skla uvedeného vozidla bez

parkovacího lístku. Krajský soud nemá žádný rozumný důvod k pochybnostem o pravosti fotografií a o jejich pořízení dne 6.1.2015 v 10:21 hodin, jak vyplynulo právě z oznámení o podezření ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky směřující proti nestrannosti a nezájatosti osob zasahujících strážníků Městské policie Pardubice, tedy neuvedl takové důvodné pochybnosti a neoznačil k nim důkazy, které by byly schopny usvědčit strážníky městské policie ze lži, tedy že buď úmyslně (např. šikanózním jednáním) či z nedbalosti uvedli tyto jasné skutečnosti v záznamu o přestupku mylně. Je třeba opětovně konstatovat, že v případě žalobce se jedná o objektivní odpovědnost, kdy jako liberační důvod nepostačuje jen jeho pochybnost o existenci přestupkového jednání. Tedy správní orgány a potažmo soud nejsou povinny na základě spekulativních, účelových pochybností žalobce o existenci přestupkového jednání provádět rozsáhlé dokazování za účelem jejich vyvrácení. Ostatně ani z žaloby ani ze správního spisu nevyplývá existence indicií naznačujících pochybnosti o tom, že by zasahující strážníci měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, čj. 4As 19/2007-114). Tedy je třeba vycházet z důvěryhodnosti osob zasahujících strážníků Městské policie Pardubice.

Nadto je třeba připomenout, že v průběhu správního řízení vedeného proti provozovateli vozidla je pouze omezený prostor pro vznášení námitek proti spáchání přestupku. Žalobce by tak musel prokázat, že zmíněné podklady svědčící o přestupkovém jednání nemohly odpovídat skutečnosti, např. že na fotodokumentaci je zachyceno zcela jiné vozidlo, případně že byl on či jiná osoba s tímž vozidlem v danou dobu na jiném místě, či by musel důvodně zpochybnit věrohodnost zasahujících strážníků městské policie. Žádné takové námitky však žalobce nevznesl, pouze se omezil na údajné tvrzení údajného řidiče, že v místě parkoval toliko jiný den. Takové tvrzení je ve věci irrelevantní (nevypovídá o tom, kdo s vozidlem přestupek spáchal dne 6.1.2015) a nemohlo v dané věci vzbudit u krajského soudu důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje zachyceného zejména v oznámení přestupku a v pořízené fotodokumentaci. Tedy krajský soud odmítá důvodnost uplatněné žalobní námitky, že žalobce nemohl být postižen za správní delikt, neboť přestupek nebyl spáchán.

K námitce údajného promlčení správního deliktu uvádí krajský soud následující. Odpovědnost provozovatele motorového vozidla dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je objektivního charakteru a z platné právní úpravy nevyplývá, že by tato odpovědnost měla zaniknout z důvodu „promlčení“. Žalobce se ve vztahu k námitce týkající se „promlčení“, tj. zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, dovolává podkladu vyhotoveného Ministerstvem dopravy ČR, pod čj. 8/2013-160/OST/5, (dále jen „metodika“), ve kterém je obsažena metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000Sb., zákonem č. 297/2011Sb. Tato metodika se týkala doporučení postupu správních orgánů při posouzení otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla za zmíněný správní delikt, když reagovala na novou právní úpravu, tj. zákon č. 297/2011 Sb., kterou byl změněn zákon o provozu na pozemních komunikacích mj. tak, že byl nově tento správní delikt provozovatele vozidla stanoven zákonem o provozu na pozemních komunikacích s účinností od 1.1.2012, přičemž § 125f upravující tento správní delikt byl tímto zákonem, tj. zákonem č. 297/2011Sb., do

zákona o provozu na pozemních komunikacích, vložen. V ní byl obsažen názor, že je třeba analogicky uplatnit § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy že správní delikt nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tato metodika byla v uvedené době aktuální vzhledem k tomu, že zákon o provozu na pozemních komunikacích neupravoval zánik odpovědnosti za tento správní delikt.

S účinností od 7.11.2014 však bylo přijetím zákona č. 230/2014 Sb., mj. novelizováno ust. § 125e odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, které zní takto: „*Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*“ Podle tohoto znění zákona tak již se na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích, v projednávané věci, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt, když dle ust. § 125e odst. 3 cit. zákona, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Toto ustanovení, tj. § 125e odst. 3 cit. zákona, se tak vztahuje též i na odpovědnost fyzické osoby, tj. v daném případě žalobce, za správní delikt provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích. V daném případě tak nemohla uplynout lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce, protože ta zaniká do 4 let ode dne, kdy byl spáchán přestupek (přestupek byl spáchán dne 6.1.2015). Zároveň v dané věci byla splněna druhá zákonná podmínka, tj. správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek dozvěděl (doručení oznámení o přestupku dne 27.4.2015), takže odpovědnost žalobce za tento správní delikt nemohla zaniknout (§ 125e odst. 3, § 125e odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích).

Poslední námitkou žalobce bylo tvrzení, že je již samotná skutková podstata daného správního deliktu v rozporu s Ústavou, ústavními principy i základními právy. K této námitce krajský soud odkazuje jednak na výše uvedená rozhodnutí týkající se toho, že je daný správní delikt založen na objektivní odpovědnosti (není tedy možné argumentovat zásadou presumpce nevinny, když se vina v tomto případě nedokazuje) a jednak na rozhodnutí NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21 v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy,*

působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: „*Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.*“ Jak dále uvedl NSS v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32: „*Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.*“ Na základě uvedeného je tedy krajský soud jednoznačného názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.

Krajský soud se proto plně ztotožnil se skutkovým zhodnocením i s právním názorem na věc, jak jej prezentoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, resp. i správní orgán prvního stupně, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se tohoto práva při jednání soudu vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. června 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová